

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

PROSINEC 2007 *** ROČNÍK VIII.*** ČÍSLO 12

Citát inspirující:

Spisovatel chce, aby to, co říká, zaznívalo znovu a znovu. Chce, aby to zaznívalo i po jeho smrti. Chce, aby ho znali i ti, kdo se dosud nenarodili, a aby ho znaly i děti těchhle dětí.

William Saroyan - Cyklista v Beverly Hills

ZIMA

Draga ZLATNÍKOVÁ

Nedocinkla

Mrazem praskla

navlhlá linka

Marně zvoním

Slyším v sobě

zmatený dupot slonů

(ze sbírky Opožděná chůze k duze)

LITERÁRNÍ INVENTURA aneb OHLÉDNUTÍ ZA ROKEM 2007

Je tady počátek posledního měsíce roku 2007 (to to letí) a s ním moje tradiční ohlédnutí za literárním rokem LiSu. A musím říct, že letošní rok se nám opravdu povedl. Již jednoznačné určení, kdo je a není členem LiSu na jeho počátku, jako by předznamenalo šťastné období spolku.

A pak to přišlo, úspěšná repríza Bezruče v Turnově, famózní 2. Jičínské poetické jaro (účast čtyřicítky autorů a autorek z ČR, Slovenska a Polska, mimochodem i Milana Hrabala z Obce spisovatelů), naše vystoupení, opět s Bezručem, na 51. Šrámkově Sobotce, podzimní účast na Dnech poezie s novým programem z nádraží Poetika nad Rýmem, ale nezapomínejme ani na čtení pro nevidomé, stmeláč u Prochora, úspěchy na literárních soutěžích (Hanka Runčíková poprvé zvítězila), prezentace na dalších akcích (kavárna Obratník v Praze, Mělnický Pegas, Týnišťský literární Parnas, Literární Vysočina, pohádky u kašny v rámci jičínského pohádkového festivalu), účast na Martinské poetické jeseni či Dnech poezie v Broumově, účast našich členů na akci v Bánské Bystrici nebo i soukromé úspěchy našich členů v podobě vydání knih. A to nepřipomínám třeba naši Řehečskou slepici, Prochorovy Prochoroviny atp.

Pozitivně musím hodnotit i příchod nové členky (Ilona Pluhařová), čímž se Prochorovi podařilo částečně splnit úkol, který jsem mu dal, aby se spolek omladil. Snad trochu negativně může vyznít jen fakt, že Hana Runčíková po přijetí na VŠ do Olomouce (ze srdce jí to přeji) nemá již tolik času účastnit se našich akcí v Jičíně, ale jinak to byl rok, kdy prakticky na co jsme sáhli, tak vyšlo.

A nesmím zapomenout i na to, že už připravujeme almanach číslo 6, který vyjde v průběhu roku 2008. Pochopitelně u toho všeho nechyběla Kobra a jejich dvanáct čísel, plus tři přílohy (k Jičínskému poetickému jaru, k Martinské poetické jeseni a Silvestrovská) a dále pět čísel ČAJe, ve kterém se ale nějak začínající ztrácejí autoři Jičínska a stále více jsou nahrazováni hosty odjinud. Nakonec pětiletka ČAJe byla v závěru roku korunována i výborem Silný kafe. Vydali jsme i materiály k Jičínskému poetickému jaru (LiS se představuje, Přehled spolků).

Chci opět poděkovat Knihovně Václava Čtvrťka za pomoc a podporu nejen v době Jičínskému poetickému jaru, ale po celý rok. Všem členům a členkám, kteří přiložili ruku k dílu, aby nás činnost LiSu jako spolku bavila! A musím poděkovat za neprávem opomíjenou činnost člena –

nečlena Martina Žantovského při práci na naší internetové prezentaci na stránkách iKobry!

Leč není všechno zlato, co se třpytí, jak praví jedno přísloví. A tak i v LiSu máme své problémy, na které jsem už upozorňoval vloni, především stárnoucí a zužující se aktivní skupina tahounů. Formálnost některých členů, kteří chodí buď minimálně na schůzky nebo nechodí prakticky vůbec. A co je ještě horší, o činnost LiSu se nezajímají (nepošlou ani e-mail, nezavolají a pak se diví, že nic nevědí). Pochopitelně, že ne všichni členové, jsou ochotni obětovat činnosti tolik času, ale přece jenom by měli zvážit, proč potom stojí o členství v LiSu? A jestli nejsou členy jen když se jim to hodí?

Už zase slyším, jak mě Prochor nabádá, ať nejsem tak kritický, že je dobře, že si každý najde ve spolku svoji parketu, že děláme hodně a každý podle svých schopností a možností.

Ještě jednou Vám všem, však vy víte, koho mám na mysli především, děkuji. A teď se i já trochu svěřím. Rok 2007 byl pro mě literárně velmi úspěšný, nejen díky vstupu do Obce spisovatelů, ale uspořádal jsem několik autorských čtení, vydal další knihy. Proto bych si rád v roce 2008 trochu „orazil“. Pochopitelně, že LiS nenechám na holičkách, ale přivítám aktivitu dalších členů, třeba to LiSu pomůže.

Končí se rok 2007, prožil jsem s LiSem a literaturou příjemné chvíle, především nezapomenutelný májový Jičín, když jsme s Prochorem nad pivem meditovali o dalším Jičínském poetickém jaru (snad 2010). Nebo třeba právě sobotní ráno, kdy jsme nevyspalí, ale příjemně naladěni, uklízeli nádoby a chystali program dalšího dne. Nesmím zapomenout na chvíle po Bezručovi třeba v Sobotce u piva nebo půlnoční veselí v chatě v Turčianském Jasenu ve společnosti slovenských přátel.

Chtěl bych poděkovat a popřát všechno dobré v novém roce 2008 literárním přátelům ze spolků a klubů po celé republice a v zahraničí. Osobně potom Táně Sivové z martinské Durie, pro kterou letošní rok nebyl vůbec lehký a přesto se jako hlavní organizátorka podepsala pod výborně připravenou akci.

Jsem rád, že můžu napsat, že v roce 2007 LiS vykvetl do krásy! Dokázali jsme o sobě dát vědět i mediálně (materiály k JiPoJi), získali jsme sponzory pro naše aktivity a jsme rádi, že se o nás a naši činnosti ví nejen v Jičíně, ale třeba i v Maďarsku, neboť poprvé na literární akci v Martině jsme měli možnost mluvit i se členy spolku slovenských autorů žijících v Budapešti.

Nasadili jsme si pro roky příští laťku pořádně vysoko, ale doufám, že se nám podaří navázat na všechno to dobré a pozitivní, co jsme dokázali v roce 2007! Krásné Vánoce a vše dobré v roce 2008 přeje

Váš Václav

Ocenění členů LiS na soutěžích v roce 2007

1. cena

- Hana RUNČÍKOVÁ: Týnišťský literární Parnas 2007, poezie

2.cena

- Václav FRANC: Mělnický Pegas 2007, soubor básní Motivy
- Václav FRANC: soutěž Zdravotnických novin o povídku se zdravotnickou tematikou, povídka Degenové vyšetření

3.cena

Čestné uznání

- Václav FRANC : Polabský knižní veletrh 2007 za pohádku O lakomém mlynáři
- Václav FRANC: Týnišťský literární Parnas, próza
- Václav FRANC: Autorská soutěž o původní divadelní jednoaktovku, Amatérská divadelní asociace, za hru Převozník spol. s r.o.

Další zvláštní ocenění

- Josef JINDRA: Cena řehečského čtenáře na Řehečské Slepici 2007 za povídku Vynálezce z Rehec neznámý.
- Václav FRANC: Pamětní list pro autory, kteří zaujali porotu, Literární Vysočina 2007

*) Jestli nějaký Váš úspěch v uvedeném výčtu chybí, přihlaste se na adresu redakce. Prosím autory, aby redakci oznamovali průběžně i svoje aktivity, aby náš přehled byl úplný. Děkuji. Václav

Silvestrovská příloha Kobry

Stalo se již tradicí, že prosincové číslo Kobry přináší i trochu veselejší pohled na svět literatury a na život členů našeho spolku – LiS. Nejinak je tomu i letos, takže i tentokrát vychází Silvestrovská příloha plná zaručeně nepravdivých zpráv!

Dozvíte se, např. Kdo je pan Lis a paní Lisová? Jak to bylo s účastí Michala Viewegha na Jičínském poetickém jaru? Či jak je to se vztahem Kateřiny Neumannové a Josefa Jindry?

Václav

VÍTE, ŽE ...

- V rámci 9.ročníku celostátní akce Dnů poezie se konala autorská čtení ve čtyřiceti čtyřech místech v celé České republice. Ve středu 14.listopadu 2007 se konal v Knihovně Václava čtvrťka v Jičíně večer věnovaný poezii a próze 20.století **POZOR! POZOR! PŘIJÍŽDÍTE DO STANICE POETIKA NAD RÝMEM!** Akci připravili členové LiSu a vystoupili v těchto rolích: Jana Benešová (Olga Scheinpflugová), Eva Jebavá (Eva Kantůrková), Petr Veselý (Jiří Wolker), Václav Teslík (Jiří Orten), Josef Jindra (Fráňa Šrámek), Bohumír Procházka (Ivan Martin Jirous), Václav Franc (Michal Viewegh) a Martin Žantovský (nádražní rozhlas).

- O vystoupení LiSu v rámci Dnů poezie v Jičíně dne 14.listopadu 2007 informovaly *Nové Noviny* v pátek 23.listopadu 2007, a to fotografií z akce a popisem pod ní nazvaným *Poetika nad Rýmem* (zan).

- Koncem listopadu 2007 vydal Václav Franc v nakladatelství Alfa – Omega Dobřejovice svoji knihu ze zubařského prostředí *Něco na zub pro zubaře a jejich pacienty*. Graficky knihu doplnil Pavel Hons. Najdete v ní povídky i krátké historky ze zubní ordinace. Autor knihu představí na večeru v jičínské knihovně 12.prosince 2007 v 18 hodin.

- V měsíčníku chrudimského spolku PSAHLAVCI (číslo 3, ročník II, 11/2007) vyšel článek o Mělnickém Pegasu 2007, kde je mezi uveřejněnými ukázkami oceněných autorů i tvorba Václava France (2 básně).

- Na počátku prosince 2007 vyšel sborník *Časopisu autorů Jičínska SILNÝ KAFE*, který mapuje 5 let vydávání časopisu a zachycuje 12 vybraných autorů, kteří publikovali svoje příspěvky v ČAJi. Sborník sestavil a vydal vlastním nákladem Václav Franc ve spolupráci s pražským nakladatelstvím Printia. Obálku vytvořil Pavel Hons.

Václav

UPOZORNĚNÍ
Uzávěrka literární soutěže Řehečská slepice 2008
je 18. ledna 2008!

POETICKÉ NÁDRAŽÍ V KNIHOVNĚ

Po dvou předchozích vystoupeních v rámci akce Dny poezie jsme si řekli: Do třetice všeho dobrého! A po obrozenecké kavárně a poště jsme se vydali na poetické nádraží. Věděli jsme, že loňským Bezručem jsme si nasadili latku pěkně vysoko, ale ve středu 14. listopadu jsme v jičínské knihovně chtěli dokázat, že LiSáci se nezaletnou ničeho. Zvláště když se náš scénograf Josef Jindra (opět na jedničku) náležitě vyřádil, na nádraží nechyběl vláček, cedule stanice, ale i třeba šipky směrů odjezdů a příjezdů vlaků, šipka k WC. Nechyběla ani modrá poštovní schránka a telegraf, ten zase dodal Prochor, když jej Josef telefonicky bombardoval. Nesmím zapomenout na červenou čepici a plácačku, tu dodal Prochor, doufám, že rekvizity neukradl někde na nádraží. Musím si prolistovat Nové Noviny, viz Z policejního zápisníku.

Přišli i diváci, i když většinu dvořili příbuzní a knihovnice. Po 18. hodině Jana zahájila, Martin tlampačem oznámil příjezd vlaku do stanice a já se ujal role výpravčího na nádraží Poetika nad Rýmem. A pak už to šlo ráz na ráz, Petr Veselý jako nesmělý student Jiří Wolker hledal tu svoji „Poštovní schránku“ a ve své roztržitosti (pochopitelně dle role) zapomněl na stole svůj „Epitaf“. Jiří Orten (Václav Teslík) se žlutou hvězdou na kabátě zase na nádraží vyhlížel „Sedmou elegií“. Jeho dlouhý monolog byl obdivuhodný, chtělo to jen trochu přidat na hlase.

A pak se do stanice přibelhal stárnoucí Fráňa Šrámek (Josef Jindra) se svojí hůlkou špacírkou a jeho vzpomínky na rodný kraj pod korunou vzrostlé jedle (mimořádně jeho rekvizita zaměnitelná s poštovní schránkou) diváky zaujaly. Ještě před odjezdem se setkal s Olgou Scheinpflugovou (Jana Benešová), aby spolu zavzpomínali na jejího manžela Karla Čapka. Jestliže ostatní se snažili nějak představované herce připomenout jemným detailem tak jednoznačně nejlépe uspěl kostým paní Olgy, protože její klobouček dotvářel zcela přesně charakteristiku postavy. A když se pak začetla do své pohádky o pilinovém panáčkově, my měli pocit, že jsme v 60. letech 20. století. Leč i ona musela odjet na sympozium o Karlu Čapkovi do Mariánských Lázní, a to už jsem si povzdechl, že kdyby tady byla Eva Kantůrková, že bych jí to „výpravcování“ rád předal. A stalo se, na peróně se objevila Eva Kantůrková (Eva Jebavá) a na nádraží se rozpovídala o svém nelehkém životě, věznění a vzpomínkách na Dobříš. Jako správná předsedkyně Obce spisovatelů potom odcestovala do Prahy a mě nechala na nádraží, kde se s mříží v ruce a nápísem „Sovětský vězeň – náš vzor“ blížil Ivan „Magor“ Jirous (Bohumír Procházka). Mimořádně mříž udělal taky Josef Jindra, prý použil pletivo z králíkárn. A když jsme se ptali, co tomu říkala manželka, tak jen dodal: „Kdo si hraje, nezlobí!“

Magor se vyřádlil v líčení věznění, pobytu v nedalekých Valdicích a přidal i svoji tvorbu, ale to už jsme vlastně byli v současnosti. To 20.století nějak rychle uběhlo. Vzpomněl jsem ještě na posledního výpravčího stanice minulého století – Jiřího Žáčka a jeho závět „20.století“ , omluvil se Seifertův a všem dalším, na které se dnes nedostalo (snad příště) a hlas nádražního tlampače (Martin Žantovský) mě už hnál do vlaku směr 21.století.

Divákům jsem ukázal, že jsem na nádraží nebyl nadarmo, vyřukal jsem morseovkou svoje jméno a představil jsem se, nakonec i Michal Viewegh patří už do toho 20. století.Takže zase někdy příště. A kde to bude? Nechtě se překvapit! „Michal Viewegh“ alias Václav

P.S. Zase jsme se vyblbli, děkuji všem účinkujícím (Josefovi nejen jako herci velký dík) a hlavně trojici herců - nováčků, která se nebála (Veselý, Benešová, Jebavá) a zhostila se svých rolí výborně. Sice jsem v hledišti zaslechl, že ten loňský Bezruč byla větší sranda, ale ona to v životě vždycky zas taková legrace není. Víím, že i naše vystoupení mělo své chyby a nedostatky, nakonec zlepšovat je pořád co, ale když jsem si za několik dní pouštěl zvukový záznam našeho představení, měl jsem příjemný pocit, že do toho 21.století pojedou oním vláčkem s LiSáky zase, ať to bude kamkoliv!

ČAJ 19 – TENTOKRÁT TAK TROCHU SILVESTROVSKÝ

Poslední letošní ČAJ je tak trochu silvestrovský, ač by se mohlo jevit, dle úvodního úryvku z eposu Petra Moučky, že tady máme Máj, není tomu tak. Je prosinec, a protože humoru není nikdy dost, rozhodl jsem se věnovat již devatenáctý ČAJ právě silvestrovskému pobavení. A tak jsem sáhnul do „štatlu Brno“ a chci vám představit osobitého humoristu Petra Moučku a jeho dílo Prýgl – Ráj. Podobnost jeho díla z dílem K.H.Máchy je čistě úmyslná. Moučka má i celou řadu dalších pozoruhodných tvůrčích počinů, leč ČAJ není nafukovací, takže snad někdy příště.

Jsem rád, že v jeho společnosti jsem si mohl přihrát svoji polívčičku. V silvestrovském čísle nemůže chybět ani Pavel Hons a jeho Kája.

Snad Vám silvestrovský ČAJ dodá dobrou náladu, i když ve sklenici bude nějaké silnější kapání! Šťastně vykročte do nového roku 2008 a zachovejte ČAJi přízeň. V lednu vyjde další ČAJ (tentokrát si trochu zasportujeme), ale teď už se bavte, protože silvestrovské veselí v ČAJi začíná. A až budete „glgat škopky“, ať Vás hlava na Nový rok nebolí, protože Jak na Nový rok ...

Václav

GALAPÁGY – Kurt Vonnegut Jr.

V dubnu 2007 zemřel významný americký spisovatel Kurt Vonnegut Jr. Na počátku listopadu by mu bylo 85 let, za svůj dlouhý, literárně plodný život napsal řadu knih - Mechanické piano, Sirény z Titaniku, Matka Noc, Kolíbka, jeho nejslavnější Jatka č.5 a v roce 1985 Galapágy atd.

A přiznám se, že jsem se nad touto Vonnegutovou knihou bavil, i když ona směs sci-fi, černého humoru a fantazie vlastně ústí v realitu, kterou může být právě tragické ohrožení všech živočišných druhů, především pak člověka. Připomínala mě tak trochu i jeho jinou knihu - Kolíbku, která také hlavního vypravěče přivede na ostrov Santa Lorenza tentokrát za záhadou objevu ledu typu 9.

Román začíná poklidným líčením vypravěče ducha Leona Trouta (zemřel při stavbě lodi a jeho duch na ní zůstal) o jedné chystané cestě lodí, která skončí díky velkému třesku v roce 1986 na nehostinném souostroví Galapágy. Na místo se dostává izolovaná skupina lidí, která poslouží co by základ budoucí civilizace. A právě vypravěč děje sleduje osud lidstva, resp. náhodně zachráněné skupiny lidí milión let, která se evolučním vývojem mění v dokonalejší formu bytí – v jakési lachtany.

Velká část knihy (první) líčí jak se vlastně přihodilo, že se na Santa Rosalii, galapágský ostrov, dostala tak různorodá skupina (učitelka dějepivu, alkoholik, depresivní Japonka, slepá dcera milionáře a šest kanibalek), namísto původně vybraných světově známých osobností.

Vogennut si pohrává s lidstvem, paroduje lidské pinožení, nechává vyniknout iracionalitu a absurditu lidských činů.

Z tvůrčího hlediska je třeba zajímavé, že postavy, které v ději zemřou, označuje už dopředu křížkem. Zajímavě využívá v textu i tzv. mandarax - kapesní počítač plný citátů, kterými se snaží komentovat děj příběhu.

V druhé části knihy pak autor popisuje přímo život na ostrově a především onen evoluční vývoj, trvající milión let, přeměny člověka v dokonalejší formu bytí.

Vonnegutova kniha stojí za přečtení, stejně jako i jeho ostatní dílo. Z Galapág jsem si odnesl i nápady pro své vlastní psaní a pak zcela určitě větu, která na stránkách románu opakovaně cynicky komentuje úmrtí postav románu: „**No a co – Beethovenovu Devátou symfonií by určitě nikdy nesložil.**“ Nakonec řada lidí svůj život promarní a kdo ví, jak bude lidstvo vypadat za milión let? Bude-li ještě vůbec nějaké lidstvo? Vidíte, pane Kurte Vonnegute.

Václav

SILNÝ KAFE

V závěru roku 2007 vychází první výbor z Časopisu autorů Jičínska nazvaný SILNÝ KAFE. Na podzim 2002 jsme začali vydávat ČAJ = Časopis autorů Jičínska pro chvíle pohody. Tento časopis představoval nejen tvorbu autorů jičínského LiSu, ale od druhého čísla i hosta ČAJe. Postupně v něm dostávalo prostor stále větší množství lidí s velmi zajímavými příspěvky, a tak mě napadlo, když uplynulo pět let od vydání prvního čísla, že by byla škoda, aby řada kvalitních textů zapadla.

Rozhodl jsem se ČAJ vylouhovat a udělat z něj SILNÝ KAFE aneb To nejlepší z ČAJe. A věřte, že výběr nebyl jednoduchý. Snažil jsem se do tuctu autorů zařadit polovinu LiSáků (nebo autorů z Jičínska) a polovinu hostů, zároveň jsem chtěl zachovat poměr autorů a autorek. Výběr nebyl jednoduchý, ale podařilo se! Doufám, že se vám první výluh ČAJe bude líbit. Já zase doufám, že s postupujícím počtem ČAJů přibudou i další sborníky, které budou připomínat čtenářům TO NEJLEPŠÍ Z ČAJE! Tak tedy hezké počtení!

Václav

P.S. V knize SILNÝ KAFE najdete tyto autory a příspěvky: Zora Šimůnková – Neděle, Václav Teslík – Básně, Monika Eberlová - Chodba úsvitu, Pavel Hons - Vesmírní lidé, Alžběta Kupčíková - Kletba z dimenze D46R, Josef Jindra - Advent Mojžíra Pivoňky, Hana Runčíková – Básně, Ján Cíger - Zelené Vianoce, Soňa Harasimová - Život pod hladinou, Jaroslav Schnerch – Básně, Jana Jirásková - Tuctová nezajímavá Adéla a Václav Franc – Kořeny.

ZAJÍMAVOSTI NA WEBU ... MEZERA

<http://www.mezera.org/>

Tentokrát vám chci představit stránky nejen nakladatelství Mezera, ale především stránky, které v posledních týdnech prodělaly řadu změn k lepšímu, takže na nich dnes každý nejen začínající autor najde mnoho zajímavého. Co v úvodu říkají sami autoři:

„Tento server je tu pro více, méně i nejméně zavedenou literární tvorbu, aby měla, a spolu s ní hlavně její autoři, šanci dostat se do širšího čtenářského povědomí. Poslouží rovněž pro získání tolik potřebné kritické reflexe, která je nezbytná pro další vývoj nejen textu, ale i stylu a autorova celkového přístupu k psaní. Najdete tu ale řadu dalších s psaním a literaturou jako takovou souvisejících projektů (viz

horní menu), na kterých stále pracujeme a rozvíjíme je. Budeme velice rádi, když nás v našem snažení podpoříte a své nápady na vylepšení, popř. připomínky ke stávajícímu nám napíšete.“

Na těchto stránkách si můžete zahrát zajímavou literární hru Mezolit, kde se zapojíte jako tvůrci do děje příběhu. Můžete se seznámit s rádiem MLHA a stejnojmenným časopisem, který tvůrci vydávají. Najdete zde autorsko-právní poradnu, antikvariátek, nabídku nakladatelství Mezera, především doporučuji nedávno vydaného Rádce pro (začínající) spisovatele, novináře a překladatele 2008 nebo knížku choťebořského Petra Musilka Medaile za vytrvalost. Můžete si zde dát i přeložit svoje dílo např. do angličtiny a pokusit se prorazit na zahraniční literární trhy.

Předpokládám, že tento server má svoji budoucnost, neboť za krátkou dobu už obsahuje více než sedm stovek příspěvků, denně jej navštěvuje velké množství čtenářů. Tak třeba dneska jej navštívilo více než 1200 návštěvníků, což je úctyhodné číslo.

Takže neváhejte a ve svém prohlížeči zadejte <http://www.mezera.org/> - doufám, že najdete to, co právě při psaní hledáte (např. i žebříček děl uvedených na stránkách Mezery).

Václav

OTÁZKA PRO ... Jindru Lírovou

Co říkáš knize Václava France Agónie?

Jindra Lírová:

Mezi další prozaická díla autora Václava France patří „Agónie“. V poměrně krátkém časovém sledu můžeme opět nahlédnout do charakterů drobných postav popisovaných hrdinů. Na příběhu prostáčka Pavla, jehož smutný osud pohne myslí každého pozorného čtenáře, je totiž vylíčeno několik hlavních myšlenek najednou. V záměrně jednoduchých větách je obsažena celá složitost doby, kterou žijeme, ale i nelehké údobí konce totalitního režimu, nástupu perestrojky a přerod společnosti od sametové revoluce po dnešek, mající vliv na myšlení a chování lidí, kteří se v něm orientují po svém.

V příběhu neexistuje postava, která nepřinutí k zamyšlení, není myšlenka, která drží nad dějem jako varovně vztyčený prst, jakýsi Anděl strážný, neboť osudy hrdinů jsou předurčeny a jejich důsledky není možné brát na lehkou váhu.

Závěrečná slova Pavlovy matky a její rozhodné gesto (typický prvek autorů klasické literatury), je zářným příkladem toho, že je jen na nás, na lidech, kam až dovolíme zajít Dnům příštím.

Z TVORBY VÁCLAVA TESLÍKA

MALÝ SEN

Protáhnout ticho (vlákno pavučiny),
snem na chvíli být zachycen .. .
Být chvíli (němý, vlákno soukat)
pavoučkem jménem Malý Sen.

Vyčíhat kořist, která letí
za snem, a vůbec nevnímá,
že Malý Sen velký sen chytí
rukama - třeba holýma.

NAD DOPISY

V plen suchopáru padlo srdce,
v zem prašnou (krví step).
Větříky zkřehlé v stéblech slabých
probouzí chvění. - Neb

Zde zvadlé stíny listů visí
jak víčka (zvadlých žen)
očí skloněných nad dopisy
- již suchopárných jmen.

Tak trochu symbolicky se loučíme s rokem 2007 na nádraží s Olgou Scheinpflugovou (Jana Benešová) a s o hůl se opírajícím Fráňou Šrámkem (Josef Jindra). Ať vám v roce 2008 neujede žádný vlak a je vám na našem „LiŠáckém“ nádraží vždycky příjemně!

**Krásné Vánoce a úspěšný rok
2008 všem příznivcům KOBRY
přeje
Václav Franc**

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 8. Číslo 12. Prosinec 2007.

(5. prosince 2007)

www.kobra.zde.cz